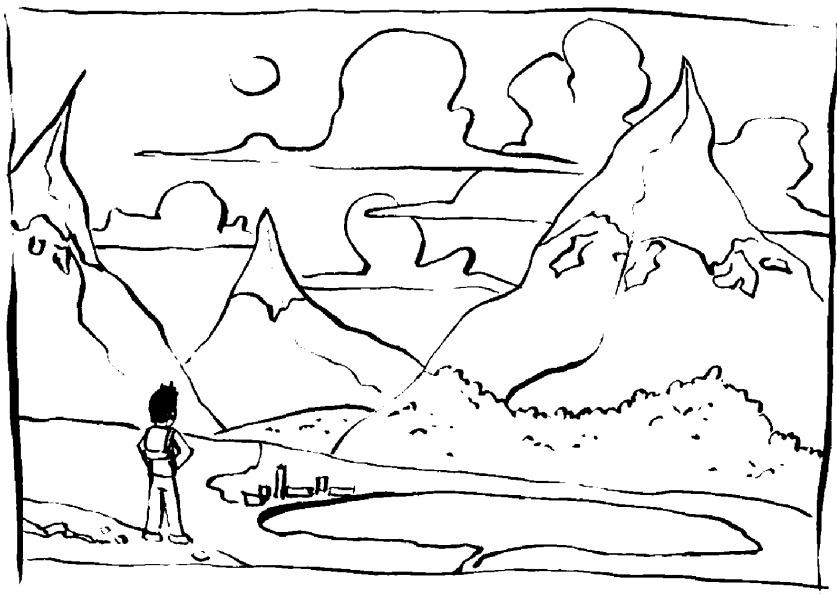

Objavljivanje Radosne vijesti svijetu

Vjernost kršćanskom načinu življenja

Molitveni tjedan 2020.

Nakladnik
ZNACI VREMENA
www.znaci-vremena.com

Izvornik
Adventist World
Week of Prayer – The Journey Home
ISSN 255003/09614

Odgovorni urednik
Neven Kláčmer

Urednik
Mario Šijan

Prijevod
Tamara Babić

Lektura
Miroslav Vukmanić

Korektura
Branka Vukmanić

Tisak
ZNACI VREMENA
Zagreb, 2020.

Objavljivanje Radosne vijesti svijetu

Vjernost kršćanskom načinu življenja

Molitveni tjedan 2020.

*Svi biblijski redci navedeni su iz
Zagrebačke Biblije,
Kršćanska sadašnjost, 1999.*

Vjernost kršćanskom načinu življenja

Neposredno prije svojega uznesenja Isus Krist je svojim sljedbenicima uputio važan nalog – da svijetu objave Radosnu vijest (vidi Matej 28,18-20).

Naslov ovog Molitvenog tjedna je “Objavlivanje Radosne vijesti svijetu – Vjernost kršćanskom načinu življenja”. Ali što kršćanski način življenja ima s objavljivanjem Krista svijetu? Ima dosta toga! Jer način na koji živimo otkriva tko smo mi kao kršćani. Koje su naše vrijednosti i njihov poredak po važnosti? Na što trošimo svoje vrijeme i novac? Kakav život živimo?

“Što znači biti kršćanin? To znači biti nalik Kristu”, tvrdila je Ellen G. White. (*Manuscript Releases*, sv. 9, str. 230) On je naš Primjer i jedino posredstvom Njegove milosti i sile možemo biti vjerni Njegovom pozivu, oslanjajući se u potpunosti na Krista i Njegovu Riječ.

Tijekom ovog tjedna istražiti ćemo neke vrlo važne teme, počevši od Biblije kao osnove za kršćanski način življenja. Pogledat ćemo kako vrijednosti nebeskog kraljevstva prožimaju kršćansko življenje i kako kršćanske vrline upravljaju našim životom. Zdravlje je vrlo važan dio kršćanskog načina življenja. Ako Krista doživljavamo kao svojeg Uzora, bit ćemo doista ohrabreni i nadahnuti. Pozabavit ćemo se također i utjecajem medija na kršćanski način življenja kao i pitanjem spolnosti u kršćaninovom životu. Ovaj poseban tjedan završit ćemo razmišljanjem Ellen G. White: “Živjeti u vrijeme kraja – kršćanski način življenja i događaji posljednjih dana”.

Nadam se da ćete mi se pridružiti u ovom proučavanju povezanosti koja postoji između kršćanskog načina življenja i objavljivanja Krista svijetu. Molimo se ponizno za obećanu kasnu kišu Svetoga Duha i silu koju samo On može pružiti kako bi nam pomogao da živimo za Njega.

***Ted N. C. Wilson**, predsjednik Generalne konferencije Crkve adventista sedmog dana*

“Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka”

Biblija kao osnova kršćanskog načina življenja

Bio je to prijelomni trenutak u mojem životu. Nakon diplomiranja na Akademiji Takoma u državi Maryland, u Sjedinjenim Američkim Državama, odlučio sam nastaviti studij na Koledžu La Sierra u Kaliforniji, koji je sada Sveučilište La Sierra, 4.100 kilometara daleko od naše kuće. Kad sam stupio u to novo i važno razdoblje života, otac mi je u jednom pismu poslao karticu sa sljedećim navodom kojeg je ispisao vlastitom rukom:

“Posvetite se Bogu ujutro i neka vam to bude prvi posao. Molite se: ‘Uzmi me, o Gospodine, da potpuno budem Tvoj! Sve svoje planove stavljam pred Tvoje noge. Upotrijebi me danas u svojoj službi. Budi sa mnom, i neka se cijelo moje djelo obavlja u Tebi!’ Tako treba biti svakog dana. Svakog jutra posvećujte se Bogu za taj dan. Iznesite Mu sve svoje planove da Njegova providnost pokaže treba li ih ostvariti ili odbaciti. I tako ćete, iz dana u dan, svoj život predavati u Božje ruke; tako će se vaš život oblikovati i postajati sve sličniji Kristovom.”¹

Ne samo da sam cijenio vrijeme i brigu koju mi je otac posvetio podijelivši taj navod sa mnom, već mi je i ta snažna poruka Duha proroštva mnogo značila. Od tada sam zalivio spise Ellen G. White.

Godinama sam taj rukom pisani ulomak čuvao u svojoj Bibliji, sve dok je nisam izgubio. Zato sam prije nekoliko go-

¹ Ellen G. White, *Put Kristu*, izd. Zagreb 2017., str. 72,73.

dina zamolio oca da mi ponovno napiše isti navod, i sada tu karticu uvijek imam u Bibliji. Te riječi su mi vrlo dragocjene same po sebi, ali i kao podsjetnik na očevu zanimanje za moje duhovne potrebe. Dakle, nikad nemojte gubiti svoje duhovno usmjerenje i ne smatrajte nevažnim vrijeme koje ulažete u svoju djecu. Ono će donijeti duhovnu dobrobit preko utjecaja i sile Svetoga Duha.

Sila Božje riječi

Ali dok se svakodnevno posvećujemo Bogu i iznosimo pred Njega svoje planove, vrlo je važno da odvojimo vrijeme i saslušamo što nam On govori preko Biblije. “Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka i svjetlo mojoj stazi.” (Psalam 119,105)

Mnoge od humanističkih filozofija koje se u današnjem svijetu nadmeću za našu pozornost, naposljetku nas mogu povesti vrlo mračnom stazom. Ali pouzdanost Božje riječi je dokazana. Ona osvjetljava naš put i daje nam čvrsto, božansko usmjerenje. Ona pruža osnovu za razvijanje i očuvanje odnosa s Isusom Kristom; iz nje učimo što znači voditi život kakav nam je On namijenio. To je Kristova živa Riječ – sjevremenska istina koja nadilazi sve ljudske kulture i upućuje nas na kulturu Neba.

Kada Ga je Sotona izazvao, Isus je smjelo izjavio: “Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih.” (Matej 4,4) To nam govori koliko je svaki dio Svetog pisma važan. I mada ne tvrdimo da je Bog riječ po riječ diktirao ono što piše u Bibliji, mi je prihvaćamo kao potpuno nadahnutu od Svetog Duha. Petar to vrlo jasno tvrdi: “Tim držimo vrlo sigurnim sve proroštvo. Vi dobro činite što upirete u nj pogled kao u svjetiljku koja svijetli u tamnome mjestu dok ne osvane dan i dok se ne pomoli Danica u vašim srcima. Prije svega ovo znajte: nijedno proročanstvo sadržano u Pismu nije stvar samovoljnog tumačenja, jer nikad neko proročanstvo nije došlo od ljudskog htijenja, nego

su ljudi govorili od Boga, potaknuti od Duha Svetoga.” (2. Petrova 1,19-21)

Temeljna istina

U molitvi za svoje učenike – i nas – Krist je sljedećom izjavom ukazao na silu Riječi: “Posveti ih istinom; tvoja je riječ istina.” (Ivan 17,17)

U svijetu u kojem se istina smatra relativnom, nečim što se zasniva na osobnom doživljaju, Krist smjelo tvrdi da je Njegova Riječ – Biblija – postojana i nepromjenjiva istina. Silom Svetoga Duha Njegova istina djeluje na naše srce tako što nas mijenja i posvećuje.

Zbog toga je Biblija od temeljnog značaja za kršćanski način življenja. Ona nam govori što znači biti Kristov sljedbenik (vidi Matej 5). Ona nam ukazuje na pobožne uzore i otkriva da je “put bezbožnički hrapav” (Izreke 13,15). Ona pruža svezremensku mudrost koja nas može “učiniti mudrim za spasenje” (2. Timoteju 3,15); a ipak je dovoljno jednostavna da je čak i dijete može razumjeti. Kroz povijest i proroštvo vidimo kako je Bog upravljao događajima u prošlosti, i stječemo uvjerenje da će se i ono što nam tek predstoji doista dogoditi (Jošua 21,45; 2. Korinćanima 1,20). Sa stranica Svetog pisma saznajemo svoje podrijetlo i svoju sudbinu (Postanak 1,1; Otkrivenje 21,1.7; Otkrivenje 22,17).

Preko Svetog pisma i molitve upoznajemo Boga. “Ako se želite upoznati sa Spasiteljem – proučavajte Sveto pismo!” čitamo u knjizi *Put Kristu*. “Napunite svoje srce Božjim riječima. One su živa voda što gasi vašu goruću žeđ. One su živi kruh s Neba.”²

Ellen G. White objašnjava: “Biblija nije pisana samo za teologe; naprotiv, namijenjena je običnim ljudima. Velike istine potrebne za spasenje otkrivene su u njoj jasno kao dan, i

² Ellen G. White, *Put Kristu*, str. 92.

nitko neće pogriješiti niti zaći s puta, osim onih koji se povode za svojim osobnim mišljenjem umjesto za jasno otkrivenom Božjom voljom.”³

Ona zatim upozorava: “Ne smijemo se povoditi za tvrdnjama bilo kojega čovjeka o onome što uči Pismo, već moramo sami za sebe proučavati Božju riječ.”⁴

Vlastiti tumač

Takav način proučavanja podržan je biblijsko-povijesnim (ili biblijsko-gramatičkim) pristupom čitanju Božje riječi, kao što je opisano u izjavi “Metode proučavanja Biblije”, koju je izglasala Crkva adventista sedmoga dana u svijetu.⁵ Ta pažljivo razmotrena metoda proučavanja dopušta da Biblija tumači samu sebe, a ne da to čini neki pojedinac ili kultura, kao što pojedine kritičke metode ohrabruju čitatelje da čine. To je dalje objašnjeno u knjizi *Velika borba*:

“Jezik Biblije treba tumačiti prema njegovom očitom značenju, ukoliko nije riječ o simbolu ili slikovitosti. ... Kad bi ljudi prihvatili Bibliju onakvom kakva ona jest, kad ne bi bilo lažnih učitelja da ih zavode i zbunjuju, bilo bi učinjeno djelo koje bi obradovalo anđele, a u Kristov bi tor dovelo tisuće i tisuće onih koji sad lutaju u zabludi.”⁶

Stoljećima su muškarci i žene snosili veliki rizik prihvaćajući Bibliju onako kako je napisana. Neki su čak položili i život zbog svoje odanosti Svetom pismu. Danas je ta Knjiga uvelike dostupna. Svake godine tiska se više od stotinu milijuna Biblija, a samo jedno od njezinih internetskih izdanja preuzeto je više od stotinu milijuna puta.⁷ Tome treba dodati i mnoga druga raspoloživa internetska izdanja.

³ Ellen G. White, *Put Kristu*, str. 93.

⁴ *Isto*.

⁵ Izjava “Metode proučavanja Biblije”.

⁶ Ellen G. White, *Velika borba*, str. 471.

Vjerovanje u Božju riječ

Očito, mnogi smatraju da je važno *imati* Bibliju; ali koliko njih vjeruje da je važno *čitati* je, *razmišljati* o njoj i *sljediti* njezine savjete?

Židovi iz Bereje nesumnjivo su vjerovali u to. “Ovi su Židovi bili plemenitiji od onih u Solunu. Primiše riječ Božju sasvim spremno, svaki dan istražujući Pisma da li je tako.” (Djela 17,11)

To možemo i mi. Svakodnevno čitanje Biblije, udruženo s molitvom, temelj je našeg duhovnog iskustva. Ako nismo povezani s Nebom, ne možemo duhovno rasti (vidi 2. Petrova 3,18). A kolika je samo prednost to što svakodnevno možemo posegnuti za Bogom, znajući da On čezne razgovarati s nama!

Ja nastojim svakog dana, čim ustanem iz kreveta, pasti na koljena. Predajem se u Božje ruke, tražeći mudrost i prisutnost Svetog Duha u svojem životu. Gospodin se nikad ne propušta pobrinuti za nas. Trudim se čitati Bibliju na sustavan način, prema planu za čitanje “Vjerujte Njegovim prorocima”⁸. Čitam i druge dijelove Biblije uporedno sa spisima Duha proroštva. Također, nalazim da je korisno proučavati Pouke iz Biblije i druge izvore za proučavanje koji nas jačaju u našem hodu s Gospodinom.

Uvijek se molim prije čitanja Božje riječi, jer Bibliji nikad ne bi trebalo pristupati bez molitve kojom tražimo vodstvo Svetoga Duha. Tako sam zahvalan za pisanu Riječ, koja je drugi oblik utjelovljene Žive Riječi – Isusa Krista!

Kao adventistički kršćani, ne dopustimo nikome da nas odvрати od svakodnevnog proučavanja Božje nadahnute pisane Riječi. Upijajmo duboke istine Svetoga pisma i savjete Duha

⁷ “29 Good Bible Sales Statistics”, BrandonGaille Small Business & Marketing Advice, <https://brandongaille.com/27-good-bible-sales-statistics/>.

⁸ Taj plan za čitanje Biblije može se naći na internetu: www.believehisprophets.org.

proroštva. Time će naš duhovni život biti neizmjereno obogaćen. Dok budemo svakodnevno hodali s Bogom u prisnom razgovoru s Njim, On će nas preobraziti, kao što je učinio s Henokom.

“U životu neumornog rada Henok je ustrajno održavao zajednicu s Bogom. Što je veći i teži bio njegov posao, njegove su molitve bile žarkije i postojanije. On se s vremena na vrijeme izdvajao iz društva. Nakon što je neko vrijeme boravio među ljudima, djelujući među njima primjerom i poučavanjem, on bi se povlačio da provede neko vrijeme u samoći, gladan i žedan božanskog znanja koje samo Bog može dati. Boraveći u zajednici s Bogom, Henok je sve više odražavao božanski lik. Njegovo je lice zrcalilo svetu svjetlost, svjetlost koja je sjala s Kristovog lica. Kad se nakon susreta s Bogom vraćao među ljude, čak su i bezbožnici sa strahopoštovanjem promatrali otisak Neba na njegovom licu.”⁹

“I mi bismo morali hoditi s Bogom. Tada će i naše lice biti obasjano sjajem Njegove prisutnosti, i kada se budemo susretali, razgovarat ćemo o Njegovoj sili, govoreći: Slava Bogu! Dobar je Gospodin, dobra je Gospodnja Riječ. ... A na kraju vremena bit će uzneseni oni koji su se družili s Bogom na Zemlji.”¹⁰

Kako divnu prednost imamo – da svakodnevno prisno razgovaramo s Bogom na načine koje je On osigurao. I kakva je radost znati da će On jednog dana uskoro doći i povesti nas kući.

Ted N. C. Wilson, predsjednik Generalne konferencije Crkve adventista sedmog dana

⁹ Ellen G. White, *Patrijarsi i proroci*, str. 63.

¹⁰ SDA Bible Commentary, sv. 1, str. 1087.

Za razmišljanje

1. Kako da svoje osobno proučavanje Biblije učinimo privlačnijim? Osmislite pet kreativnih načina za proučavanje Božje riječi.

2. Kako da izidemo na kraj s teškim mjestima u Svetom pismu? Kakav bi bio Isusov pristup?

3. Kako da svijest o važnosti povezivanja s Božjom riječju prenesemo na sljedeći naraštaj adventista?

Vrijednosti Božjeg kraljevstva i kršćanski način življenja

Adventisti sedmog dana prisutni su u većini zemalja svijeta, a Božja riječ nam u Otkrivenju 14,12 kaže i koji je razlog za to. Te riječi objave govore nam o dvije ključne vrijednosti i istine kojima se ocjenjuje kršćanska vjera. To su spasonosna vjera u Isusa kao jedinog Spasitelja čovječanstva, i poslušnost Božjim zapovijedima. Te vječne vrijednosti unose mir, radost i sreću u ljudski život.

Poziv na odanost

Odanost Isusu kao Gospodinu od presudne je važnosti za vjerodostojnost našeg svjedočenja. Nedosljedan život povlači za sobom potpuni duhovni neuspjeh.

Ellen G. White je primijetila: “Mi se odričemo Krista kao Onoga koji je ponio grijeha svijeta ako, po prihvaćanju istine, ne otkrijemo svijetu posvećujući utjecaj koji ona vrši na naš vlastiti karakter. Ako nismo postali bolji muškarci i žene, ako nismo srdačniji, sažaljiviji, ljubazniji, ako nismo blagi i puni ljubavi, ako prema drugima ne pokazujemo onu ljubav koja je Isusa dovela na ovaj svijet u poslanje milosti, onda mi zapravo ne svjedočimo svijetu o sili Isusa Krista.”¹

Primjer ljubavi

Ne možemo uvjerljivo govoriti drugima o Isusovoj ljubavi sve dok je sami ne doživimo. Ne možemo dijeliti ono što

¹ Ellen G. White, *That I May Know Him*, Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1964., str. 306.

nemamo. Svijet je pun ljudi koji tragaju za ljubavlju i prihvaćanjem, koji čeznu za mirom i srećom. Oni odmah znaju jesmo li iskreni. Iskrenost zadobiva mnoga srca.

Tomi je bio dijete kršćanskih roditelja. Krstio se s petnaest godina, zajedno sa svojim prijateljima, kao što su svi od njega i očekivali. Ali nije bio doista obraćen. Oženio se lijepom kršćankom, ali ga to nije spriječilo da se pridruži onima koji idu širokim putom koji vodi u propast.

Mnogo godina kasnije njegova supruga je pozvala pastora da održi skupno proučavanje Biblije u njihovom domu. Tomi se nije zanimao za to, ali nije se niti protivio, budući da su on i pastor bili dobri prijatelji.

Nitko od prisutnih nije znao da Tomi sluša proučavanje Biblije iz susjedne sobe. Nakon nekoliko tjedana pridružio se skupini, tako što je neprimjetno sjeo blizu vrata. Bio je svjedok promjena u životu svoje supruge i drugih članova skupine. Tomu se svidjela iskrenost s kojom su oni priznavali svoje grijehe i unosili promjene u svoj život. Jedne večeri se rasplakao. Nisu to bile obične suze, već suze radosti i tuge. Priznao je: “Nikad ranije nisam razumio adventističku poruku. Ali, slušajući ova proučavanja, vidio sam Isusa u novom svjetlu. Bog mi je dao drugu priliku i novi par očiju. Sada drukčije gledam na stvari.”

Krstio se jer je otkrio neodoljivu, iskrenu i jednostavno “zaraznu” ljubav.

Iscjeljujuća poslušnost

Poslušnost je uvelike omalovažena i pogrešno shvaćena istina. Poslušnost Božjim zapovijedima na kraju dovodi do čovjekovog iscjeljenja i uvijek koristi pojedincima koji je primjenjuju. To je pravi izraz naše ljubavi prema Isusu. Ivan je napisao: “Jer u ovome stoji ljubav prema Bogu: da vršimo njegove zapovijedi. A njegove zapovijedi nisu teške.” (1. Ivanova 5,3)

Jedna djevojka je s osamnaest godina napustila svoj dom kako bi otišla na studij. Međutim, već tijekom prvog tjedna saznala je da se jedno od njezinih predavanja održava u petak poslijepodne nakon zalaska sunca. Otišla je razgovarati s predavačem i objasnila mu je da, kao adventistica, svetkuje sedmi dan, subotu, i da neće moći prisustvovati predavanjima petkom uvečer. Predavač je izrazio žaljenje, ali je odbio promijeniti vrijeme predavanja. Umjesto da dopusti da je ta teška okolnost zaplaši, ova mlada djevojka je iznijela svoj problem pred Boga.

Tjedan dana kasnije predavač je obavijestio studente da je vrijeme predavanja pomaknuo za petak ujutro. Bez njezinog znanja predavač je stupio u kontakt sa sjedištem Crkve i postavio pitanje: “Je li istina da adventisti sedmog dana svetkuju subotu od zalaska sunca u petak do zalaska sunca u subotu?” Saznavši istinu, promijenio je vrijeme predavanja.

Ishod je bio dvostruki blagoslov. To je utvrdilo mladu djevojku u njezinoj vjeri, a utjecalo je i na njezinog profesora tako što ga je navelo da iskaže poštovanje prema njoj, ali i da se upozna s adventističkom vjerom i načinom življenja.

Stvaranje prilika za blagoslov

Vrijednosti i istine Božjeg kraljevstva nemaju moć da budu na blagoslov onima koji ih poznaju, niti da utječu na one koji ih ne poznaju – ukoliko se s radošću ne izražavaju u ponašanju i načinu življenja članova crkve. Ispovijedanje vjere ima moć uvjerenja jedino kad se ogleda u stvarnom životu. Kad činimo ono što je ispravno, časno i pošteno, kad se zauzimamo za biblijske vrijednosti Božjeg kraljevstva, mi stvaramo prilike da Bog djeluje ne samo u našu korist, već i da dodirne život drugih.

Razmislimo o pitanjima koja postavlja psalmist: “Jahve, tko smije prebivati u šatoru tvome, tko li stanovati na svetoj gori tvojoj?” (Psalam 15,1) Odgovor je jasan: “Onaj tko živi

čestito, koji čini pravicu, i istinu iz srca zbori, i ne kleveće jezikom; koji bližnjem zla ne nanosi i ne sramoti susjeda svoga; koji zlikovca prezire, a poštuje one što se Jahve boje.” (Psalam 15,2-4)

Naš svijet je rastrojen i zbunjen. To je očito posvuda gdje ima adventista sedmog dana. Ali da bismo mi svoju vjeru pokazivali javno, moramo se pripremati i rasti nasamo. Bog je zadužio Jeremiju da prolazi “ulicama jeruzalemskim”, tražeći makar jednu osobu koja postupa pošteno i traži istinu (Jeremija 5,1). Bog i danas još uvijek traži takve ljude – one koji se odnose pošteno prema svemu što otkrivaju u Njegovoj pisanoj Riječi, koji žive u skladu s istinom, koji imaju vjeru u Isusa i hode po Njegovim zapovijedima.

Svatko od nas može odgovoriti na Njegov poziv i reći: “Dragi Gospodine, ja ću biti ta vjerna osoba. Pomozi mi da budem ono što trebam biti kao pravi kršćanin.” Naš odgovor Bogu pruža prilike da blagoslovi i nas i one s kojima dolazimo u dodir. To je ono što nama kao adventistima sedmog dana pričinjava pravi užitak.

Za razmišljanje

1. Kako možemo živjeti na način koji odražava našu vjeru?
2. Što trebamo promijeniti u svojem životu da bi naše svjedočanstvo drugima bilo vjerodostojno?
3. Naš život može doista popraviti jedino djelovanje Svetoga Duha. Kako da skupimo hrabrost i damo Mu slobodu da učini upravo to? Što bi nas moglo spriječiti da Mu se odazovemo?

*Audrey Andersson, izvršna tajnica
Transeuropske divizije Generalne konferencije
adventista sedmog dana*

Učiti se svetom življenju Kršćanski način življenja i plod Duha

Može li postojati “Udruga adventističkih pljačkaša banana”? Takvo pitanje je, moglo bi se reći, jednostavno smiješno, jer su određena životna opredjeljenja nespojiva s adventizmom. Kako bismo onda trebali živjeti u skladu sa svojom vjerom? To pitanje zahtijeva biblijski odgovor, a ipak postoji mnoštvo zablude. Razmotrimo dvije od njih.

Pogrešno viđenje – dvije ključne neistine

Za neke ljude živjeti na izrazito kršćanski način nije naročito bitno, jer oni odbijaju uvidjeti povezanost između vjerovanja i življenja, između učenja i ponašanja. S druge strane, ima onih koji se usredotočuju samo na zakone i propise, premještajući Krista iz središta svojeg vjerskog iskustva.

Apostol Pavao se s nečim sličnim suočio u Galaciji. Neki tamošnji kršćani vjerovali su da sloboda u Kristu ukida potrebu za moralnim ponašanjem (Galaćanima 5,13–6,10). Bilo je također i onih koji su smatrali da Božju naklonost mogu zaslužiti tako što će slijediti zastarjele starozavjetne odredbe, uključujući obrezanje (Galaćanima 1,1–5,12).

Pavao se suprotstavljao i jednima i drugima. Onima koji su smatrali da su djela nevažna, apostol je naglašavao da će se Božjem narodu suditi na osnovi njegovih djela (Galaćanima 6,7.8). Onima pak koji su vjerovali da im djela osiguravaju božansku naklonost, napominjao je: “Ali kako znamo da čovjeka ne opravdava vršenje Zakona, nego samo vjera u Isusa Krista...” (Galaćanima 2,16) Pavao je smatrao da kršćanski način življenja, ako nije utemeljen na Evandelju, pos-

taje u najboljem slučaju jeftina milost, a u najgorem slučaju perfekcionizam.

Ključ za kršćansko življenje, prema Pavlu, nalazi se u korjenitom posvećenju Isusu Kristu, zahvaljujući sili i živoj prisutnosti Svetoga Duha. U redcima u Galaćanima 5,22.23 on koristi izraz “plod Duha”, govoreći o crtama karaktera koje Sveti Duh proizvodi. Pavao navodi devet vrlina od kojih se sastoji “plod Duha”. One obuhvaćaju: “Ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrotu, vjernost, krotkost, uzdržljivost.” Sve te vrline predstavljaju Kristov karakter koji smo i mi, kao Njegovi sljedbenici, pozvani izražavati.

Kao što mu i samo ime kaže, rod Duha nije ljudsko djelo, već dar od Boga. Drvo jabuke ne može roditi banane, niti svinje mogu letjeti; tako je nemoguće da grešno ljudsko biće samostalno stekne božanske vrline. Samo Bog može stvoriti i očitovati svoj karakter u nama.

Dakle, postavlja se pitanje: Djelimo li mi biblijsko viđenje kršćanskog načina življenja? Činjenica je da ne možemo veličati Krista u svojoj obitelji, crkvi i društvu ukoliko vrline kao što su “ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrotu, vjernost, krotkost, uzdržljivost” ne postanu sastavni dio našeg kršćanskog karaktera i načina življenja.

Ispravno viđenje – tri životno važne istine

Sada se postavlja sljedeće pitanje: Kako da se rod Duha ukorijeni u našem srcu i pokaže u našem svakodnevnom življenju? U Galaćanima 5,24.25 Pavao ističe tri uzajamno povezana načina pomoću kojih možemo, kao plodonosni učenici, voditi pravi kršćanski život.

Prvo, mi živimo na pravi kršćanski način kao plodonosni učenici kad se stalno podsjećamo da “pripadamo Kristu” (redak 24). Da bismo donosili rod, trebamo biti svakodnevno povezani s Isusom Kristom (vidi Ivan 15,5). Zapravo, biti kršćanin je nešto više od vjerovanja u određene doktrine i

pridržavanje određenih pravila. To je korjeniti preobražaj srca koji dovodi do poslušnosti Bogu u vjeri.

Zapazite da Pavao na vrh popisa vrlina stavlja ljubav, jer je vidi kao odlučujući dokaz istinskog kršćanskog življenja. Potom savjetuje Galaćane: “Nego ljubavlju služite jedan drugomu.” (Galaćanima 5,13) Smisao je u sljedećem: naš svakodnevni život može moćno objavljivati Radosnu vijest. Ellen G. White je to ovako sročila: “Postoji rječitost koja je daleko moćnija od samih riječi; to je rječitost koja se sastoji u tihom, dosljednom životu čistog, pravog kršćanina. Ono što čovjek jest vrši veći utjecaj od onoga što kaže. ... Najjači dokaz u prilog Evandelju je kršćanin koji voli i koji je blag i ljubazan.”¹ Pravi kršćanski način življenja je kristocentričan.

Drugo, mi živimo na pravi kršćanski način kao plodonosni učenici kad razapnemo svoje tijelo “s njegovim strastima i požudama” (Galaćanima 5,24). Kao kršćani, ne možemo se prepuštati “djelima tijela” (5,19-21), a i dalje tvrditi da smo povezani s Nebom. Mi moramo umrijeti sebi. Dietrich Bonhoeffer je napisao: “Kad poziva čovjeka, Krist mu nudi da dođe i umre.” Kao vjernici, mi preuzimamo odgovornost da iskorijenimo sav korov koji prijete da uguši naš duhovni život, kako bi se plod Duha mogao razviti. U praktičnom smislu to znači da se svaka navika, običaj ili porok koji hrani naš stari život koristoljublja i ugađanja sebi mora usmrtiti. Pravi kršćanski način življenja podrazumijeva samoodricanje.

Treće, mi živimo na pravi kršćanski način kao plodonosni učenici kad “slijedimo Duha” (Galaćanima 5,25). Hoditi u Duhu znači biti pod nadzorom Svetoga Duha na svakom području života, od najskrivenijih misli i osjećaja do svakodnevnih veza i međuodnosa. To podrazumijeva utjecaj Riječi koja nas oblikuje i osnažuje, molitvu, bogoslužje, zajedništvo i službu. Važno je imati na umu da će svaki pokušaj življenja na kršćanski način, koji nije vođen Duhom, pretrpjeti

¹ Ellen G. White, *Služba liječenja*, str. 297.

bijedan neuspjeh. Dok držimo korak s Duhom, moramo donijeti svjesnu odluku da izglednujemo starog čovjeka i njegujemo plod Duha.

Uz božansku silu koja podupire naše napore činit ćemo ono što je ispravno. Naše životne vrijednosti neće podsjećati na popularne običaje, niti će im se prilagođavati. Kad nas Duh osvjedoči o našim pogrešnim izborima (u onome što govorimo, o čemu pjevamo, kako se zabavljamo, i slično), ponizno ćemo zatražiti oprost. A kad nam se čini da dobro napredujemo, uzdržat ćemo se od kritičkog i osuđivačkog stava prema našim suputnicima koji se možda još uvijek bore u svojem hodu s Bogom. Pravi kršćanski način življenja je vođen Duhom.

Dodatak – jedno načelo

Kad se svakodnevno pokazuje na djelu, plod Duha veliča Krista u našim mislima, riječima i ponašanju. Jedino živi odnos s Kristom može dovesti do ostvarenja novog načina postojanja i življenja koji proslavlja Boga i privlači ljude k Njemu. Da zaključimo: pravi kršćanski način življenja ogleda se u sljedećem: biti plodonosan učenik koji predstavlja Kristov odraz u svojem karakteru i ponašanju. Neka to bude naše iskustvo!

Za razmišljanje

1. Zašto je važno donositi rod Duha?
2. Možete li se sjetiti nekih promjena u načinu življenja koje vam Duh, po svoj prilici, traži da učinite?
3. Kako bi izgledao vaš život kad biste nadzor potpuno prepustili Božjem Duhu?

*Alain Coralie, izvršni tajnik
Istočne srednjoafričke divizije Generalne
konferencije adventista sedmog dana*

Uživajte život u punini!

Življenje u skladu s Božjim zdravstvenim načelima

Stvoreni smo za bolji svijet i za bolji život. Kad je stvorio ovaj svijet i postavio ljudska bića usred njega, “vidje Bog sve što je učinio, i bijaše veoma dobro” (Postanak 1,31). Bog je namjeravao da ovaj svijet i život u njemu bude savršeno dobar. Mi smo stvoreni za život koji bi svakim činom, mišlju i osjećajem odražavao, objavljavao i slavio Božju dobrotu i uživao u njoj. To je bila i još je uvijek Božja namjera i želja za naš život na ovom svijetu.

Ali nešto je krenulo naopako.

Pad

U Edenskom vrtu Adam i Eva su izabrali da odstupe od Božje nakane za njihov život. Njihovi postupci doveli su do toga da njihovo vlastito postojanje i ostatak stvorenog svijeta budu iznenada preplavljeni neshvatljivom boli i patnjom. Da su samo poslušali, da su samo bili vjerni, izbjegli bi sve zlo što je uslijedilo. Ali oslonili su se na sebe, umjesto na Boga, i poslušali su đavla. Od tada je priča o čovječanstvu priča o nepoštovanju Božje namjere za život, o nepouzdanju u Boga, o boli, patnji i smrti.

Spasenje

Ali Bog nas nije napustio. On neprestano pokušava doprijeti do svake osobe na ovom svijetu. Božja nakana i želja je još uvijek da na ovom svijetu sve bude dobro. Ali davao

napada sve što pripada Bogu – sve što je Bog stvorio, sve što je dobro, sve što čini život. Mi živimo usred velike borbe između Krista i Sotone, između dobra i zla, između života i smrti. Krist nastoji spasiti, dok đavao pokušava uništiti. Svi smo postali žrtve đavoljih napada. Svi smo zalutali i krenuli svojim putem (Izaija 53,6). Ipak, kamo god đavao pođe da bi uništio, Bog je već tu da bi našao i spasio (Luka 19,10). Bog nije napustio ni nas, niti ovaj svijet.

“Ja dođoh da imaju život i izobilje”, rekao je Isus. Njegovo poslanje da se suprotstavi zlu i nadvlada đavla, koji “ne dolazi osim da ukrade, zakolje i uništi” (Ivan 10,10). Kristovo poslanje na ovom svijetu je život, i to život u izobilju. Đavolje je poslanje smrt. Nema života u zlu. U zlu postoji samo smrt. Život možemo imati samo u Kristu. Život možemo imati samo u onome što je dobro. Život – i to život u izobilju – možemo imati samo ako smo vjerni Božjoj nakani za ovaj svijet i život na njemu.

Od samog početka đavao je bio “lažac i otac laži” (Ivan 8,44). Njegova glavna prijevara sastojala se u tome da uvjeri muškarce i žene da je ono što on nudi bolje, poželjnije, uzbudljivije i da pruža veće zadovoljstvo. On predstavlja kao dobro ono što je štetno, grešno i zlo. Njegova velika obmana je da nas to što on nudi oslobađa i obogaćuje, dok nas ono što Bog nudi ograničava i lišava.

Ali to je laž. Stvaran život, pravi život može se naći samo u onome što je Bog stvorio, blagoslovio i dao. Samo ono što je Bog dao ispunjava naše stvarne potrebe i zadovoljava naše najdublje čežnje.

“Ne uskraćuje Jahve dobara onima koji idu u nedužnosti.” (Psalam 84,12) Bog je jedini koji daje, održava i iscjeljuje život. Samo Onaj koji je stvorio život može odrediti što je dobro. U Bibliji Bog otkriva ljudima što je dobro. Životna načela o kojima nas Sveti Duh osvjedočava kad uz molitvu čitamo Sveto pismo i razmišljamo o njemu, jesu Božja pre-

poruka za najbolji život koji možemo imati na ovom svijetu. Od izvještaja o stvaranju do obećanja o “novom nebu i novoj zemlji” (Otkrivenje 21,1), od Postanka do Otkrivenja, “pokazao ti je, čovječe, što je dobro” (Mihej 6,8). Bog nam nije uskratio ništa što je dobro.

Ali dok živimo usred žestokog sukoba između dobra i zla, sa sjećanjem na Eden i čežnjom za Nebom, potrebno nam je svakodnevno iscjeljenje i obnovljenje. Bog je propisao kako bismo trebali živjeti, a Ellen G. White se, u svojoj knjizi *Služba liječenja*, osvrće na načela takvog načina življenja. Ona kaže: “Čist zrak, sunčeva svjetlost, umjerenost i odmaranje, tjelesne vježbe, pravilna prehrana, uzimanje vode, povjerenje u božansku moć – to su pravi lijekovi.”¹

Međutim, ta načela zdravog življenja našla su se na udaru. Ellen G. White upozorava da je “svaka navika koja razara tjelesne, umne i duhovne snage grijeh, i da se zdravlje može sačuvati poslušnošću zakonima koje je Bog uspostavio za dobro cijelog čovječanstva”.² A zatim dodaje: “Mi moramo shvatiti da je poslušnost Božjim zapovijedima put života. Bog je utemeljio zakone prirode, a ipak Njegovi zakoni nisu neka neosnovana, samovoljna prisila. Svako ‘ne čini...’, bilo u zdravstvenom ili moralnom Zakonu, nosi sa sobom i obećanje. Ako slijedimo ove upute, naše će korake pratiti blagoslovi. Bog nas nikada ne prisiljava da činimo ono što je ispravno, ali nas zato želi spasiti od onoga što je zlo i povesti k onome što je dobro.”³

Kad su Izraelci stajali na granicama Obećane zemlje, Mojsije im je uputio poziv i izazov:

“Gledaj! Preda te stavljam: život i sreću, smrt i nesreću. Ako poslušáš zapovijedi Jahve, Boga svoga, koje ti danas dajem – ako ih poslušáš ljubeći Jahvu, Boga svoga, hodeći njegovim putovima, vršeći njegove zapovijedi, njegove zakone

¹ Ellen G. White, *Služba liječenja*, str. 69,70.

² *Isto*, str. 59.

i njegove uredbe, živjet ćeš, i razmnožit će te Jahve, Bog tvoj, i blagoslovit će te u zemlji u koju ulaziš da je zaposjedneš. ... Život, dakle, biraj, ljubeći Jahvu, Boga svoga, slušajući njegov glas, prianjajući uz njega, da živiš ti i tvoje potomstvo. Ta on je život tvoj, tvoj dugi vijek...” (Ponovljeni zakon 30,15-20)

Mi danas stojimo na granicama drukčije Obećane zemlje. Živimo u posljednjim danima, prije nego što će Bog stvoriti “novo nebo i novu zemlju” (Otkrivenje 21,1). Poziv i izazov upućen svakome od nas ovog i svakog novog dana ogleda se u sljedećem: da volimo Boga, da slušamo Njegov glas, da hodamo u poslušnosti, da se čvrsto držimo Njega. Tada ćemo znati što je dobro i moći ćemo izabrati život.

Za razmišljanje

1. U kojim područjima života najviše osjećate đavolje napade?
2. Što vas Bog poziva da promijenite u svojem načinu življenja da biste mogli više uživati u punini života?
3. Kako možete tražiti pomoć od Boga i podršku drugih dok se trudite unijeti promjene u svoj život?

***Dr. Torben Bergland, pomoćnik direktora
zdravstvene službe pri Generalnoj konferenciji
Crkve adventista sedmog dana***

³ Isto, str. 59,60.

Neusporedivi Krist

Naš Uzor kad je u pitanju kršćanski način življenja

Ostarijeli apostol Ivan piše: “Što smo vidjeli i čuli, to navješćujemo i vama, da i vi imate s nama zajedništvo. A naše je zajedništvo s Ocem i Sinom njegovim Isusom Kristom.” (1. Ivanova 1,3) A zatim dodaje: “Tko tvrdi da ostaje u njemu, taj mora tako živjeti kako je on živio.” (1. Ivanova 2,6) Apostol opisuje kršćane kao one koji prebivaju u Kristu i koji su sjedinjeni s Njim. Kršćanski život se sastoji od svakodnevnog hoda s Gospodinom.

Da bi prebivali u Kristu, vjernici su pozvani da žive kao što je On živio. Ivan je opisao prebivanje u Kristu kao zajedništvo s Ocem, Sinom, Svetim Duhom i drugim vjernicima. Kršćanski život se zasniva na općeprihvaćenoj stvarnosti – Isusovoj žrtvenoj smrti. Ali kršćanstvo se ogleda u načinu na koji živimo za Boga i druge.

Isusov život bio je obilježen prisutnošću *preobražujuće* sile. Mi pristupamo toj sili slušajući što je On govorio (“što smo čuli”) i čineći ono što je On činio (“što smo vidjeli”); drugim riječima, oponašajući Njegov *govor* i Njegova *djela*. On je krajnji i vrhunski Uzor kad je u pitanju kako bi kršćani trebali živjeti – hoditi kao što je On hodio.

Isus je nastojao preobraziti ljude

Isus je došao da bi korjenito promijenio život svih koji su Ga slušali i promatrali. Pozivao je ljude da postanu Njegovi učenici. A učenje nije samo pukom pamćenju Njegovih učenja, već dopuštanje sili tih učenja da proizvede novi život u

nama (vidi Ivan 3,1-8). Isus, svemirski Izvor božanske sile, stjecao je učenike nadjačavajući djelovanje đavla u ljudskom srcu. A onda je pozivao ljude da radije slijede Njega.

Jedan znanstvenik je, zbog zahtjeva svojeg posla, morao putovati kroz džunglu. S obzirom da u njoj nije bilo putova niti staza, poveo je sa sobom mjesnog vodiča. Nakon što su jedno vrijeme šutke hodali, čovjek se obratio svojem vodiču: “Ne vidim nikakvu stazu. Kako znaš da smo na dobrom putu?”

“Ja sam put”, odgovorio je vodič. “Samo prati mene.”

Hvala Bogu, mi slijedimo Nekoga tko poznaje put! Isus je vidio dezorijentirano i izgubljeno čovječanstvo, i rekao: “Ja sam Put, slijedite mene!” (prema Ivan 14,6) Kad slijedimo Njega, od nas se očekuje da živimo “kako je on živio” (1. Ivanova 2,6).

Isusove riječi

Podrazumijeva se da je Isus uspostavio mjerila u pogledu toga što znači biti kršćanin. Njegove riječi čule su se na gradskim ulicama, u predvorju Hrama, pored morske obale, na Njegovim putovanjima – otkrivajući vrijednosti i načela Božjeg kraljevstva. Preko Njega se Božji glas ponovno čuo na ovom pobunjenom planetu, da bi poučio ljude i dao novi smisao onome što su slušali starozavjetni Izraelci.

Govor na Gori je Isusov opis načina življenja onih koji slijede Njega i žele pokazati svoj kršćanski identitet pred svijetom.

U tom govoru Isus je osudio ubojstvo, posebno kad se ono vrši gnjevnim riječima (Matej 5,21.22). Potvrdio je važnost življenja u miru s drugima (Matej 5,23.24). Izjavio je da do preljuba ne dolazi samo tijekom tog čina, već najprije u umu onoga tko njeguje pohotne misli. U ovo doba interneta, kušnje požudom su izazov kakav je u Isusovo vrijeme bio nezamisliv (Matej 5,27-30). Isus je ponovno uzdigao vrijednost

braka i podsjetio svoje slušatelje da rastava braka povlači sa sobom niz neželjenih posljedica (Matej 5,31.32).

Govorio je o pravdi, i tvrdio da je velikodušnost bolja od osвете (Matej 5,38-40), da je ljubav – čak i prema neprijateljima – obilježje istinske duhovnosti i najjasniji odraz Božjeg karaktera.

Govorio je da se treba brinuti o ljudima kojima je potrebna pomoć, a ne pothranjivati vlastitu sebičnost (Matej 6,1-4). Podsjećao je svoje učenike da se pravo blago čuva na Nebu (Matej 6,19-24), i da se kakvoća našeg duhovnog života ne očituje u materijalnim dobrima. Ako tražimo Gospodina i Njegovo kraljevstvo, naše najbitnije duhovne, osjećajne i materijalne potrebe bit će zadovoljene (Matej 6,25-34).

U ovo doba utučenosti i nesigurnosti trebali bismo se držati Božje ljubavi prema nama i uzdati u to da On može ispuniti naše najdublje potrebe. Kad smo u kušnji da osuđujemo druge zbog njihovih nedostataka, Isus nas poziva da stanemo i spoznamo da je naša najvažnija zadaća da se pozabavimo vlastitim nedostacima (Matej 7,1-5).

Svrha Isusovih učenja je da naš život učine smislenim, ugodnim i uspješnim u službi drugima. Ljubav je u samom središtu vrijednosnog sustava Božjeg kraljevstva. Ljubav prema Njemu nije samo još jedna zapovijed. Ona je vezivo koje objedinjuje naš duhovni život. Ljubav prema Bogu je osnova našeg podvrgavanja Zakonu (uporedi s 1. Korinćanima 13). Ljubav prema ljudima izražava se ne samo prema onima koji nam se dopadaju, već čak i prema našim neprijateljima.

Nažalost, nama je često teško voljeti druge, tako da čak i crkvene zajednice ponekad mogu postati mjesto sukoba i napetosti koje narušavaju njihovo jedinstvo i kristocentrični identitet. Apostol Ivan je zasigurno bio svjestan toga kad je pisao: “Jer je ovo poruka koju smo čuli od početka: ljubimo jedan drugoga!” (1. Ivanova 3,11)

Isusova djela

Prema Bibliji, karakter i identitet očituju se preko djela. Isusov identitet nije bio skriven i nedostupan drugima. On je postao Čovjekom da bi svojim djelima predstavio svoju božansku narav.

Ivan Krstitelj je, nakon svojeg utamničenja, poslao glas-nike da pitaju Isusa je li On doista Mesija. Isus se Ivanovim učenicima otkrio ne samo time što su Ga čuli kako govori, već, na poseban način, time što su vidjeli što On čini (Matej 11,1-6).

Čovjekovi postupci otkrivaju njegov karakter. Isus je jeo s grešnicima i skupljačima poreza, pokazujući božansko smilovanje (Matej 9,11-13). Vodio je život potpune potčinjenosti Očevoj volji (Ivan 5,19) i jačao taj odnos održavajući prisnu zajednicu s Ocem pomoću molitve i poznavanja Svetog pi-sma. Svetkovao je subotu (Luka 4,16), volio je svoje neprija-telje i molio se za njih (Matej 26,51-53; Luka 23,34). Pobijedio je Zloga kad je bio kušan (Matej 4,1-6), i nastavio ga je po-bjeđivati oslobađajući bolesne i one koji su bili opsjednuti demonima (Marko 1,32-34).

Vidjevši da Isus čini čuda, u koja spada i iscjeljenje dvojice slijepaca, narod je shvatio da je On svoju neusporedivu silu stavio u službu drugima (Ivan 9,33). Svako od Kristovih dje-la bilo je odraz Njegovog identiteta, i na taj je način oslika-valo životni put onih koji će Ga slijediti i osnovati Njegovu crkvu. Cijeli Kristov život bio je prikaz beskrajne Božje lju-bavi prema svim Njegovim stvorenjima. To što je On razapet na križu da bi uklonio naše grijeha je krajnji izraz Božje lju-bavi prema čovječanstvu (Ivan 3,14-16; 1. Ivanova 4,7-10).

“Ja sam kršćanin”

Isus je došao da bi riječima i djelima otkrio tko je On zapravo. Na temelju Njegovog držanja i ponašanja ljudi su Ga prepoznavali kao Božjeg Sina.

Kad sam bio u posjetu jednoj zemlji u kojoj žive zajedno muslimani i kršćani, uzeo sam taksi da bih stigao na sastanak. Tijekom vožnje pitao sam vozača koje je vjeroispovijesti. Odgovorio mi je uz široki osmijeh: “Ja sam musliman.” Na to sam ja spomenuo da poznajem neke muslimane i da su oni vrlo posvećeni Alahu.

Onda je i on mene pitao koje sam vjere, a ja sam odgovorio da sam adventistički kršćanin. Čovjek se veselo nasmijao i skoro povikao: “U mojem selu ima mnogo adventista, i oni su bolji muslimani od mene! Odlaze u svoju ‘džamiju’ nekoliko puta tjedno, a subotu provode u bogoslužju i vršenju dobrih djela. To su pobožni ljudi koji se mole više od tri puta dnevno. Ne jedu svinjetinu i ne piju alkoholna pića!”

Ljudi nas najprije upoznaju po tome kako živimo – po našim djelima – a tek onda po našim učenjima. Isusova religija nije samo niz intelektualnih tvrdnji, niti neki teološki sustav, već živa istina koja prožima svu osobnost. To je preobražujuća istina koja korjenito mijenja način na koji razmišljamo, govorimo i radimo.

Ellen G. White je napisala: “Krist je naš Uzor, savršeni i sveti Primjer koji nam je darovan da bismo Ga slijedili. Nikad se nećemo izjednačiti s Njim, ali Ga možemo oponašati i podsjećati na Njega, u skladu sa svojim sposobnostima.” (*Advent Review and Sabbath Herald*, 5. veljače 1895.)

Ta vrsta religije, koja se vidi na temelju naših djela, otvara ljudima vrata da bi slušali i učili o samoj istini. Ona se ogleda u hodanju kao što je Krist hodio.

Za razmišljanje

1. Zašto Biblija navodi Krista kao našeg Primjera?
2. Zašto bismo trebali uskladiti svoj život s Isusovim? – Da bismo bili savršeni? Da bi nas Bog prihvatio? Da bismo služili drugima? Ili zbog svega navedenog?

3. Što mislite, je li u nekim prilikama prikladno prikriti svoju adventističku pripadnost?

*Angel Manuel Rodriguez, bivši ravnatelj
Biblijskog istraživačkog instituta pri Generalnoj
konferenciji, od 2001. do 2011. godine*

Susreti koji mijenjaju život

Kršćanski način življenja i mediji

“Koji si ti moj sin?” (Postanak 27,18)

Pitam se je li Jakov očekivao da će njegov otac Izak postaviti to pitanje. Vjerojatno se nadao da neće mnogo razgovarati. Možda se čak i molio za to – da njegov otac u tišini uživa u obroku koji mu bude poslužio, da ga zatim blagoslovi i da on onda mirno napusti šator. Jednostavno i bez zapetljavanja. Ali sada, suočen s tim pitanjem, Jakov je morao odgovoriti.

Što je trebao reći? “Ja sam Jakov, tvoj sin.” To bi bilo pošteno, ali tad bi njegov otac shvatio da je riječ o prijeveri. I što bi se onda dogodilo sa željenim blagoslovom? Bi li se on preokrenuo u kletvu? Jakov je odlučio slagati, pa je odgovorio: “Ja sam Ezav, tvoj prvorođenac.” (redak 19) Pretvarao se da je netko drugi da bi primio blagoslov. Izak, koji očito još uvijek nije bio uvjeren, ponovno je pokušao saznati tko je taj koji ga poslužuje. Jakov je na kraju uspio preuzeti bratov identitet i Izak ga je blagoslovio.

Biti realan

Prije nekoliko godina razgovarao sam s jednim crkvenim vodom o korištenju medija u evangelizmu. On je proveo oko dvadeset godina u medijskoj službi. Tijekom razgovora rekao mi je: “Kao adventisti sedmog dana uvijek smo bili pioniri u korištenju najnovijih medija za javni evangelizam. Da bismo poruke trojice anđela objavili što širem slušateljstvu i gledateljstvu, započeli smo satelitske evangelizacije još de-

vedesetih godina, a nekoliko godina kasnije pokrenuli smo i televizijske kanale. Uskoro ćemo upravljati najvećom kršćanskom televizijskom mrežom na svijetu. Upotrebom različitih medija objavili smo i nastavljamo objavljivati Radosnu vijest o Božjoj ljubavi milijunima i milijunima ljudi širom planeta. Kakav veliki blagoslov!”

A onda je za trenutak zastao, prije nego što je nastavio. “Ali, znaš, ponekad se pitam jesmo li pomalo skloni prikazivati divni i savršeni ‘svijet vjere’ koji baš i ne odgovara tome tko smo mi u svakodnevnom životu.” Ponovno je nakratko zašutio. “Posvećujemo li mi pozornost uglavnom tome da pokažemo *što* bismo trebali vjerovati i *kako* bismo trebali očitovati svoju vjeru, a da pritom gubimo iz vida svoje nedostatke, potrebe i slabosti? Teško nam je priznati i sebi i drugima da nismo ni toliko dobri koliko bismo željeli, niti imamo tu ‘idealnu vjeru’ kakvu traže programi koje emitiram.”

Takva pitanja zahtijevaju osobni odgovor. Nitko ne može na to odgovoriti umjesto nekog drugog. Međutim, mnogi od nas se suočavaju sa sličnom dinamikom kad govore o svojoj vjeri. Kao zajednica vjere, mi želimo pomoći što većem broju ljudi da upoznaju Boga. Imajući taj cilj na umu, u kušnji smo da se usredotočimo na prikazivanje idealnog, umjesto stvarnog. A zašto?

Prvo, svatko želi dostići i doživjeti ideal. Drugo, kad govorimo o nečemu što je idealno, to kao da ima veći utjecaj.¹ Govorenje o promašajima i nedostacima nije tako uvjerljivo kao govorenje o uspjesima, zar ne? Treće, govorenje o vjeri podrazumijeva učenje o Božjem zakonu, sveopćim istinama, načelima koja su neovisna o kulturi, vremenu i drugim lju-

¹ Stručnjaci za marketing i reklamiranje svakodnevno dokazuju da savršeni osmijesi, savršena tijela, savršene plaže i savršeni zalasci sunca uspješno prodaju sve – paste za zube, bezalkoholna pića, automobile i mnogo toga drugog.

² Apostol Pavao je izjavio: “Stoga je Zakon bez sumnje svet, a zapovijed i sveta, i pravedna, i dobra.” (Rimljanima 7,12)

dima.² Četvrto, nije li tu riječ o Bogu, a ne o nama – o Božjoj dobroti i milosti i o Njegovom planu spasenja za ljudski rod? Naposljetku, ne želimo da ljudi izgube povjerenje u Boga i da odustanu od vjere zbog naše nesavršenosti. Sve su to dobri i razumljivi razlozi zbog kojih odlučujemo prikazati idealnu vjeru i savršen život.

U isto vrijeme naša zabrinutost, pa čak i strah da bi se ljudi mogli odvratiti od Boga kad uoče naše slabosti, može nas navesti da skrivamo svoje manje ugodne strane i da na kraju izgledamo bolji nego što jesmo. Ponekad se više brijemo o tome kako nas drugi vide, nego kakvi smo doista kao ljudi. U širenju vjere vodi se više računa o izgledu i nastupu, nego o biti i sadržaju, više o osjetilnom opažanju, nego o poštenom izlaganju i stvarnim susretima. Evangelizam preko medija nam još više olakšava da pretvorimo vjeru u savršeno poželjnu projekciju, nego što bi to bilo moguće prilikom osobnog susreta, jer medijsko sredstvo (televizija, radio, društvene mreže i slično) stoji između ljudi. Možemo zadržati udaljenost između ugodnog duhovnog doživljaja prikazanog u najpovoljnijem svjetlu, i stvarnog vjerskog iskustva sagledanog u punoj dnevnoj svjetlosti.

Proboj

Izgleda da se u središtu svega toga nalazi naš strah od odbacivanja – kako pojedinačno tako i kolektivno, kao vjerske zajednice. Prema tome, usmjeravanje pozornosti na Božje savršenstvo, Božji zakon i sveopće istine, na vjerovanja i načela može djelovati kao prigodno sredstvo za odvlačenje pozornosti, pa čak i izgovor da se ne suočimo s vlastitom nesavršenošću, da je ne prihvatimo i da ne govorimo o njoj. Međutim, cilj širenja vjere nije da se drugi uvjere da je onaj tko im iznosi istinu dobar i dostojan, već da je Bog dobar, milostiv i blag. U Njemu ljudi pronalaze prihvaćanje, oprost i život.

Tijekom Jakovljevog putovanja na istok Bog mu se otkrio kao njegov Spasitelj i blagoslovio ga – ne *zbog toga* tko je bio Jakov, već *usprkos* tome. Jakov je želio blagoslov, ali ga nije zaslužio. Pa ipak, primio ga je zahvaljujući tome *tko je Bog* (Postanak 28,10-12).

Ovakva razmatranja nisu bitna samo za stručnjake iz područja medijske službe. U “univerzumu društvenih medija”, usred neprestanog tsunamija riječi, slika i video klipova, milijarde ljudi širom planeta rastrzani su između svojeg stvarnog i medijskog “ja”. Mi živimo u pomnivo načinjenoj, dobro uređenoj i dotjeranoj “svetoj zemlji selfija”. Ipak, osnovno pitanje: “Tko sam ja?” je za mnoge od nas hitno egzistencijalno pitanje – pitanje kojim se moramo pozabaviti. Izazovno je pitanje je li ono što, sveukupno gledano, dijelimo s cijelim svijetom preko raznih društvenih platformi, na kraju šalje jednu nestvarnu, dotjeranu i potpuno lažnu sliku o nama. Ili ipak dopuštamo ljudima da steknu točniji i stvarniji uvid u to tko smo mi?

Jakov se nakon dvadeset godina odlučio vratiti kući. S velikim strahom i zebnjom spremao se za susret s bratom Ezavom. Uslijedila je neočekivana borba jedne noći između Jakova i neznanca, za koga se ispostavilo da nije ljudskog podrijetla. Usred njihovog hrvanja, Jakov je izustio: “Neću te pustiti dok me ne blagosloviš.” (Postanak 32,27) Zar nakon svih tih godina još uvijek nije bio siguran u blagoslov?

“Kako ti je ime?” – upitao je neznanac. Vjerujem da je Jakov bio iznenađen, ako ne i preneražen, kad ga je taj protivnik suočio s istim pitanjem koje mu je otac postavio dvadeset godina ranije. “*Tko si ti?*” Hoće li se Jakov ponovno pretvarati da je netko drugi da bi dobio blagoslov? Ili će ovog puta biti iskren, bez obzira na posljedice?

“Jakov”, odgovorio je. Konačno je smogao hrabrosti da bude ono što je bio – Jakov, onaj koji hvata za petu i onaj koji vara.

Vjera je uvijek osobna, tiče se odnosa i iskazuje se u životu. Vjera obuhvaća čitavo biće. Svjedočenje o vjeri i životu na holistički način zahtijeva da govorimo o dobrom i lošem, uspjehu i neuspjehu, borbi i izazovima, ljubavi i slabostima. Biblija se ne plaši ranjivosti. Pisци Biblije otvoreno i vidljivo iznose “cijelu priču”, a ne samo ugodne trenutke.

Prilikom neočekivanog susreta s Bogom, Jakov je bio prisiljen suočiti se sa samim sobom. On je odlučio priznati tko je. Usuđujemo li se i mi krenuti tom stazom, učiniti sebe ranjivima dopuštajući drugima da vide tko smo? Božja ljubav, dobrota i milost stvorile su sigurno i spasonosno mjesto za Jakova. Bog je vjeran. On je isto takvo mjesto osigurao i za nas.

Za razmišljanje

1. Zašto je tako teško biti stvaran i pokazati tko smo mi zapravo?
2. Kakav odnos postoji između praćenja medija i medijskog predstavljanja?
3. Kako možemo pomoći sljedećem naraštaju adventista da ima zdrav odnos prema medijima?

***Klaus Popa**, glavni direktor *Stimme der Hoffnung*, Europskog medijskog centra Crkve adventista sedmog dana; živi u mjestu Alsbach-Hähnlein u Njemačkoj.*

Sve je učinio lijepim

Spolnost i kršćanski način življenja

Ni sama nije bila sigurna kako je do toga došlo – ali došlo je. Monica¹ je odrasla u adventističkom domu, i za nju je kršćanski način življenja bio nešto najprirodnije.

A onda je upoznala Marka, kolegu studenta s jednog adventističkog učilišta. Provodili su vrijeme zajedno, često sami. Jedno je vodilo k drugom, sve dok se, uz obostrani pristanak, nisu našli u intimnoj, spolnoj vezi.

Monica je znala što Biblija naučava u vezi sa spolnim odnosima izvan braka. Često se trudila ušutkati svoju savjest pitajući se: *Kako nešto što mi toliko godi može biti toliko pogrešno?*

Mark i Monica nisu usamljeni. Prema američkom Nacionalnom centru za zdravstvenu statistiku, u Sjedinjenim Američkim Državama je 88,8 posto djevojaka i žena u dobi od 15. do 44. godine, i 89,9 posto muškaraca između 20. i 44. godine izjavilo da su bili uključeni u predbračne spolne odnose,² pri čemu je prosječan uzrast prvog seksualnog iskustva 17,3 godine za žene i 17,0 godina za muškarce.³

Naravno, predbračni seks je samo jedan od nekoliko grijeha u vezi sa spolnošću koje Sveto pismo zabranjuje. I pored toga, mnogi se pitaju kako može biti pogrešno nešto što djeluje tako ispravno. Kakva povezanost *postoji* između spolnosti i kršćanskog načina življenja?

¹ Imena su promijenjena.

² National Survey of Family Growth, National Center for Health Statistics, www.cdc.gov/nchs/nsfg/key_statistics/p.htm.

³ Isto , www.cdc.gov/nchs/nsfg/key_statistics/s.htm#sexualactivity.

Biblijske upute

Biblija je puna napomena u vezi sa seksom i spolnošću, i može poslužiti kao vodič za ostvarenje zdravih uloga i odnosa. Prvih pet knjiga Biblije “reguliraju spolne aktivnosti i uspostavljaju spolne uloge. Biblijska proročka literatura koristi spolne metafore u najavi Božjeg suda zbog nevjere prema Savezu. Knjige mudrosti prave razliku između mudrog i nerazumnog spolnog ponašanja i koriste spolne motive da bi opisale mudrost. Evandjelja podsjećaju na Isusove riječi i djela da bi oblikovala spolno ponašanje Njegovih sljedbenika. Poslanice se bave konkretnim pitanjima u vezi sa spolnim ponašanjem. Otkrivenje sadrži spolne motive i pouke.”⁴

S tako nadahnutim izvorom nadohvat ruke, bilo bi dobro da proučimo upute koje nam se u Bibliji daju, da obratimo pozornost na upozorenja i pozovemo se na božanske blagoslove na koje nas ona upućuje.

Bog je u početku stvorio ljudska bića s jasnim spolnim osobitostima: “Muško i žensko stvori ih.” (Postanak 1,27) Adam je stvoren od zemaljskog praha, a Eva od Adamovog rebra, što otkriva bliskost koju su njih dvoje trebali dijeliti.

“Gle, evo kosti od mojih kostiju, mesa od mesa mojega! Ženom neka se zove, od čovjeka kad je uzeta!” klicao je Adam. “‘Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza svoju ženu, i bit će njih dvoje jedno tijelo.’ A bijahu oboje goli – čovjek i njegova žena – ali ne osjećahu stida.” (Postanak 2,23-25)

Biti “jedno tijelo” obuhvaća spajanje srca, uma i duše dvaju različitih jedinki. To podrazumijeva tjelesno, duševno, osjećajno i duhovno jedinstvo u skladu s našom holističkom naravi kao ljudskih bića.

⁴ Barry L. Bandstra i Allen D. Verhey, “Sex, Sexuality”, *International Standard Bible Encyclopedia*, ur. Geoffrey W. Bromiley (Grand Rapids: Eerdmans, 1988.), sv. 4, str. 429.)

Isus potvrđuje da brak treba biti nerazdvojna zajednica jednog muškarca i jedne žene (Matej 19,4-6). Ta zajednica treba pružiti radost, zadovoljstvo i tjelesnu cjelovitost. I premda govori o radostima bračne intimnosti, Biblija također u tancine opisuje “pogrešne izraze seksualnosti i njihov negativan utjecaj na ljude i društvo. Ona upozorava ljude na destruktivno spolno ponašanje poput bluda, preljuba, homoseksualnosti, incesta i poligamije”.⁵ Budući da takvo ponašanje podriva svrhu koju je Bog imao u vidu kad je riječ o ljudskoj spolnosti, opomenuti smo da se u to ne upuštamo (1. Solunjanima 4,3-5; Rimljanima 1,26.27; 1. Korinćanima 6,9-11).

Bogom dani identitet

Spolnost je sastavni dio našeg identiteta. Ona je bila osnova “osobnog identiteta i društvenog života u biblijska vremena, kao što je to i danas”.⁶ Svijest o tome tko smo od temeljnog je značenja za naš odnos prema drugim ljudima i svijetu oko nas. A Sveto pismo nam jasno otkriva tko smo i kako bismo trebali živjeti.

U Edenskom vrtu Bog je svojoj djeci dao dvije oznake identiteta: (1) subotu, koja nas podsjeća da je On naš Gospodin i Stvoritelj; (2) našu osobnost – to što smo stvoreni kao muško i žensko na Božju sliku. Ta dva obilježja uvijek će predstavljati osnovu našeg ljudskog identiteta.

U svojem članku “Spolnost kao nešto sveto”, David E. Thomas ističe: “Budući da je spolnost dio unutrašnjeg područja u kojemu čuvamo ono što nam je sveto, ako se ona ne poštuje kako treba, ili se olako shvaća, osoba će se osjećati poniženo i zloupotrijebljeno. Zloupotreba spolnosti, ili ne-

⁵ “Guidelines for the Seventh-day Adventist Church in Responding to Changing Cultural Attitudes Regarding Homosexual and Other Alternative Sexual Practices”, izglasano 17. travnja 2014., <https://tinyurl.com/https-www-adventist-org-arti>.

⁶ Bandstra i Verhey.

čije spolno uznemiravanje, postaje uvredljivo i pogubno, jer se gaji unutrašnji sveti krug života.”⁷

Trajne posljedice

To se dogodilo Marku i Monici. Tijekom njihove strastvene romanse, navala uzbuđenja i putenog zadovoljstva pratila je tu nedopuštenu ljubavnu vezu. Ali kasnije su osjetili krivnju, žalost, strah, kajanje – i krenuli različitim putovima, noseći sa sobom ožiljke koji su pogodili najdublji dio njihovog bića, narušavajući njihov doživljaj sebe i odnose s drugima. Iscjeljenje je došlo jedino kroz pokajanje i povratak Bogu.

Klasičan biblijski primjer spolnog nevjerstva nalazimo u Davidovom iskustvu s Bat-Šebom, zabilježenom u jedanaestom poglavlju 2. Samuelove. Bog je obilno blagoslovio Davida i njegovo je kraljevstvo postalo moćno. Ali zbog grijeha požude i preljuba, praćenog ubojstvom, David se sunovratio u ponor žalosti od koje se nikad nije u potpunosti oporavio, mada se duboko kajao i primio Božji oprost (Psalam 51; 32).

Usporedite Davidovo iskustvo s Josipovim iskustvom. Josip je, suočivši se sa skoro neodoljivom kušnjom, povikao: “Pa kako bih ja mogao učiniti tako veliku opačinu i sagriješiti protiv Boga?” (Postanak 39,9) Josipova čestitost, čista savjest i pouzdanje u Boga davali su mu snagu u mračnim vremenima, prije nego što je granula svjetlost oslobođenja, časti i pomirenja.

Postupanje u skladu s Božjom nakanom

Prema Božjoj nakani, čovjek nikad nije trebao iskusiti mnoge zle posljedice proizišle iz nedopuštenih i neprirodnih spolnih odnosa. Isus nas upozorava da čak i nečiste misli

⁷ David E. Thomas, “Sexuality as Something Sacred”, *Adventist Review*, 20. lipnja 2013., str. 26.

nanose štetu (Matej 5,28), kao i pornografija u svim svojim oblicima (usporedi Psalam 101,3).

“Bježite od bludnosti!”, rečeno nam je. “Svaki (drugi) grijeh koji čovjek učini izvan tijela je; a bludnik griješi protiv vlastitog tijela.” (1. Korinćanima 6,18)

Zato nam je Bog, u svojoj ljubavi i brizi prema nama, ukazao kako je najbolje živjeti, i dao nam jasne upute u vezi s najosobnijim i najintimnijim područjem našeg života. Kad slijedimo Njegovu nakanu, postajemo prijemčivi za sva zadovoljstva koja nam On želi darovati. Za one koji su u braku, to podrazumijeva i radost spolne bliskosti. Ali, bez obzira jesmo li sami ili u braku, mi nalazimo zadovoljstvo i sigurnost u spoznaji da smo stvoreni na Njegovu sliku, da Bog ima divnu i zadovoljavajuću nakanu za naš život i da će On ispuniti naše najdublje čežnje.

*Gina Wahlen, urednica i projektna menadžerica
u upravi Generalne konferencije Crkve adventista
sedmoga dana u Silver Springu, Maryland,
Sjedinjene Američke Države.*

Za razmišljanje

1. Na koji način su osobni identitet i spolnost povezani?
2. Kakva je, po Božjoj zamisli, svrha ljudske spolnosti?

Živjeti u vrijeme kraja

Kršćanski način življenja i događaji posljednjih dana

“Baš se tim očitova milost Božja u svoj spasiteljskoj snazi za sve ljude, da nas odgaja da se odrečemo bezbožnosti i svjetskih požuda te živimo umjereno, pravedno i pobožno u ovom svijetu kao ljudi koji iščekuju blaženo ispunjenje nade, naime pojavu sjaja velikoga Boga, našega Spasitelja, Isusa Krista. On je dao samog sebe mjesto nas da nas otkupi od bezakonja i očisti nas da budemo njegov izabrani narod, re- van u djelima ljubavi.” (Titu 2,11-14)

Poruka ovih biblijskih redaka u mnogočemu se razlikuje od riječi mnogih koji tvrde da vjeruju u Evanđelje. Mi smo pozvani da živimo umjereno, pravedno i pobožno u ovom današnjem svijetu, i da čekamo slavni dolazak velikog Boga i našeg Spasitelja, Isusa Krista.

Neki upućuju primjedbe na moj rad, jer poučavam da je naša dužnost da očekujemo Kristovo osobno pojavljivanje na nebeskim oblacima. Oni kažu: “Kad slušate kako gospo- da White govori o Kristovom dolasku, pomislili biste da je dan Gospodnji upravo pred nama. Ali ona o tome propovi- jeda već četrdeset godina, a Gospodin još nije došao.”

Međutim, ista primjedba mogla bi se uputiti i u vezi s riječima samog Krista. On preko svojeg ljubljenog učenika poručuje: “Da, dolazim uskoro!” A Ivan odgovara: “Amen! Dođi, Gospodine Isuse!” Isus je te riječi izgovorio kao opo- menu i ohrabrenje svojem narodu; pa zašto ih ne bismo po- slušali? Gospodin je rekao da će biti vjeran onaj koga bude zatekao kako bdije i čeka na Njega...

Točno vrijeme Kristovog drugog dolaska nije otkriveno. Isus je izjavio: “Što se tiče onog dana i časa, o tome nitko ništa ne zna.” Ali ukazao je na znakove svojeg dolaska, poručivši: “Tako i vi, kad vidite sve to, znajte da je blizu – na samim vratima!” (Matej 24,33.36) I uputio je poziv: “Kada to počne bivati, uspravite se i podignite glave, jer je blizu vaše oslobođenje.” (Luka 21,28)

Imajući sve to u vidu, apostol je napisao: “Ali vi, braćo, niste u tami da bi vas onaj dan mogao iznenaditi kao lopov. Vi ste svi sinovi svjetla i sinovi dana.” (1. Solunjanima 5,4.5) Budući da ne znamo sat Kristovog dolaska, moramo u ovom trenutku živjeti umjereno i pobožno, “kao ljudi koji iščekuju blaženo ispunjenje nade, naime, pojavu sjaja velikoga Boga, našega Spasitelja, Isusa Krista”. (Titu 2,13)

Krist je dao sebe za nas, da bi nas mogao izbaviti od sveg našeg bezakonja i očistiti sebi poseban narod koji će revno činiti dobra djela. Pripadnici Njegovog naroda, kao Njegovi predstavnici, trebaju očuvati svoju posebnu osobitost.

Za svakog od njih postoji posao koji treba obaviti. Bogati trebaju uložiti svoja novčana sredstva, ugledni svoj utjecaj, učeni svoju mudrost, siromašni svoje poštenje – ako hoće biti uspješni radnici u Božjem djelu. Trebaju dovesti sebe u ispravan odnos s Bogom, kako bi odražavali svjetlost Božje slave koja se ogleda na licu Isusa Krista.

Čitamo o onima koji smatraju da je dan Isusovog dolaska daleko; ali njih će taj dan zateći kao noćni lopov, i zadesit će ih iznenadna propast. Kako je mnogo onih koji su se spremni uljuljkati u osjećaj lažne sigurnosti. Ali vrijeme je da se probudimo iz sna. Apostol kaže: “Vi ste svi sinovi svjetla i sinovi dana. Ne pripadamo noći niti tami, prema tome ne spavajmo kao ostali, već bdijmo i budimo trijezni.” (1. Solunjanima 5,5.6)

Moramo biti trijezni da bismo prepoznali znakove vremena i opomenuli ljude. U svijetu ima mnogo onih koji na-

stoje umiriti ljude, i koji govore: “Mir! Mir! Ali mira nema.” (Jeremija 6,14) Mi trebamo zauzeti potpuno suprotno stajalište. Ima mnogo onih koji govore uznemirenim ljudima: “Ništa se ne brinite, nastavite s bezbožnim životom, veličajte sebe i prepuštajte se zadovoljstvima. Dan Gospodnji nije blizu.”

Nije li Krist želio postići neki cilj kad je rekao: “Pazite! Dolazim uskoro!”? Nije li On vidio da će Njegovoj crkvi biti potrebno da taj svečani događaj ima stalno na umu? Trebamo li se pridružiti rugačima posljednjeg vremena koji govore: “Gdje je njegov obećavani dolazak? Otkada su umrli naši očevi, i dalje sve ostaje kako je bilo od početka stvorenja.” (2. Petrova 3,4) Ja ne namjeravam biti među takvima. Ja namjeravam uzbunjivati ljude porukom o Kristovom skorom dolasku.

Velika odgovornost

Oni koji poznaju sadašnju istinu imaju veliku odgovornost pred svijetom. Oni trebaju upozoriti ljude na predstojeći sud. Trebaju predstavljati Krista pred ljudima, a ne ići unaokolo žaleći se na svoje nevolje, iznoseći mračne misli, gundajući i prigovarajući zbog težine puta. Trebaju uzdići svoje misli k Bogu, otvoriti vrata svojega srca za Isusa i dopustiti Mu da uđe i prebiva s njima.

Krist mora zavladata našim srcem da bi se hram duše mogao očistiti od svake prljavštine. Skori dolazak našeg Spasitelja mora biti živa stvarnost za nas. Pitanje od presudne važnosti za ovo vrijeme glasi: “Što je s mojom dušom? Nastojim li ponavljati Kristove riječi? Poučavam li svoju djecu da treba spašavati duše te da mir i svetost moraju biti sastavni dio njihovog života? Da li ih učim da pruže ruke Kristu kako bi ih On mogao voditi?”

Mi trebamo obaviti najozbiljniji posao, i nemamo vremena za gubljenje tako što ćemo piti iz popucanih zdenaca koji ne mogu držati vodu. Trebamo prići Kristu bez odlaganja da

bismo dobili vodu života. Trebamo marljivo proučavati Bibliju. To je od najveće važnosti za nas. Sveto pismo ima moć da ljude umudri na spasenje; a ipak, kako malo njih pronalazi vremena da proučava Božju riječ!

Muškarci i žene su potpuno zaokupljeni stvarima ovoga svijeta osuđenog na propast. Oni polažu svoje nade u bezvrijedne temelje i ispisuju svoja imena u pijesku. Čak ni oni koji tvrde da su Kristovi sljedbenici ne obaziru se na Njegov nalog. ...

Bog nam daje da uživamo u Njegovim bogatim blagoslovima, ali očekuje i da donesemo rod Njemu na slavu. Pa ipak, mnogi zanemaruju Njegovo djelo. Ne podvrgavaju se u potpunosti Njegovoj volji. Ima mnogih koji izgleda smatraju da razmišljanje o Bogu i onome što je nebesko čini ljude sumornima i duhovno klonulima, da je štetno za zdravlje dopustiti umu da se bavi vjerskim predmetima.

Kad mi je u mojoj mladosti Bog otvorio um za Sveto pismo, dajući mi svjetlost u vezi s istinama iz Njegove Riječi, ja sam počela objavljivati drugima dragocjenu vijest o spasenju. Moj brat mi je poslao pismo u kojem me je molio: "Preklinjem te da ne sramotiš našu obitelj. Učinit ću sve što želiš, samo ako ne budeš išla propovijedati."

"Da ne sramotim obitelj!" – uzvratila sam. "Zar je sramota za obitelj to što ja propovijedam Krista, i to raspetog! Čak i da mi daš punu kuću zlata, ne bih prestala svjedočiti o Bogu. Ja gledam na plaću. Neću šutjeti, jer kad mi Bog daje svoju svjetlost, On očekuje da je ja prenesem drugima u skladu sa svojim sposobnostima."

Nisu li svećenici i vladari prilazili učenicima i zahtijevali od njih da prestanu propovijedati u Kristovo ime? Zatorili su te vjerne ljude u tamnicu, ali Gospodnji anđeo ih je došao osloboditi kako bi drugima mogli govoriti riječi života. To je naš posao. ...

Istina kakva je u Isusu

Mi trebamo iznositi istinu kakva je u Isusu. Krist je došao na ovaj svijet da spasi grešnike. Trideset godina živio je kao naš Uzor. Pretrpio je uvrede, sramoćenje, prijekore, odbacivanje i smrt – a ipak je živ. On je živi Spasitelj. On se uspeo na visine da bi posredovao za nas.

Neposredno prije svojeg raspeća molio se da Njegovi učenici budu jedno s Njim, kao što je On jedno s Ocem. Je li doista moguće da grešni, pali čovjek bude doveden u tako uzvišenu vezu s Kristom? Takva zajednica s Kristom donijet će svjetlost, mir i utjehu našim dušama. Spremajući se otići na Nebo, Isus je svojim učenicima poručio: “Vama je bolje da ja odem, jer ako ne odem, Branitelj neće doći k vama. Odem li, poslat ću ga k vama.” (Ivan 16,7) A tko ne bi želio imati takvog Utješitelja u vrijeme nevolje? ...

Govorite o Kristovoj ljubavi, govorite o Njegovoj sili, i moći ćete ući na Nebo već na ovom svijetu. Odgovorite na Božju svjetlost i bit ćete kao zaliven vrt, vaše zdravlje će brzo procvasti, sinut će vam svjetlo poput zore, a Gospodnja slava bit će vam zalaznica.

Za razmišljanje

1. Što znači živjeti “razumno, pravedno i pobožno (Titu 2,12)”? Promatrano u tom smislu, treba li nas blizina Kristovog dolaska učiniti uključivijim ili isključivijim?

2. Dok očekujemo Kristov povratak, koji biblijski redci nam najviše pomažu da naučimo kako odražavati Kristov karakter među onima koji nas okružuju?

3. Na ljestvici od 1 do 10 (pri čemu 10 označava najvišu vrijednost), koliko ste sigurni da biste bili spašeni ako bi se Krist danas vratio? Budite iskreni.

Ellen G. White

Signs of the Times, 24. lipnja 1889.

Adventisti sedmog dana vjeruju da je Ellen G. White (1827.–1915.) očitovala biblijski dar proroštva tijekom više od sedamdeset godina svoje javne službe. Ovo štivo preuzeto je iz jednog od pisama koje je napisala, a koje je kasnije objavljeno u časopisu "Signs of the Times", 24. lipnja 1889.

www.znaci-vremena.com

www.adventisti.hr